

Am fost și rămân mereu nepoata lui Nicolae Ceaușescu

*„Hai, judecă-mă, hai, pedepsește-mă
cu nepăsarea ta, oarecare,
din ce în ce cum sunt mai bolnav
de vini imaginare.“*

(N. Stănescu)

Când l-am văzut prima dată pe unchiul meu, Nicolae, eu aveam vreo patru ani și el spre patruzeci. Mi-a plăcut foarte mult și pentru un timp el a devenit unchiul meu preferat. Mult mai târziu am aflat că a ajuns Președinte. Mi-a părut tare rău pentru el. La început, copil fiind, m-au impresionat la el haina militară (de altfel îi venea și foarte bine) și părul foarte bogat și ondulat.

Era și extrem de jucăuș, tot timpul se juca cu mine și mă tachina să-i spun o poezie în limba cehă. Eu, deși la momentul primei întâlniri, abia făceam un an de când plecasem cu părinții la Praga, unde tata ocupa un „modest loc de consilier“ în cadrul Agenției Economice, o rupeam deja binișor pe „străinește“. Ulterior, cunoștințele mele de cehă și apoi de rusă au devenit un fel de „cal de bătaie“ pentru unchiul meu. Vorbeam amândoi rusește, eu corectându-l la tot pasul (de, „calitățile“ mele de dascăl începeau să-și arate colții) și i recitam cu convingere și „talent“ toate resursele mele în domeniul poeziei școlare.

Uneori, în scurtele noastre vacanțe (obișnuiam să venim în fiecare an, eu și cu mama în România, și prima vizită era întotdeauna la unchiul Nicolae), mergeam cu toții la munte și pe atunci nici unchiul și nici mătușa nu mă spe-

riau prea tare, eu percepându-i ca pe niște simple rude apropiate, și nici verii mei nu mă atrăgeau în nici un fel, fiecare din motive diferite, iar șederea mi se părea întotdeauna prea lungă și prea plictisitoare. Trebuia să respect niște reguli cu care nu eram obișnuită și care îmi făceau viața „amară”: să nu alerg prin casă, să nu vorbesc prea tare și, doamne ferește, să nu sparg ceva, că altminteri mi se promiseseră câteva pedepse foarte drastice. De spart nu-mi amintesc să fi spart ceva, dar de alergat nu mă oprea nici perspectiva statului la colț, întrucât o singură cameră era cât curtea grădiniței mele de la Praga. Așa vedeam eu lucrurile pe la cinci ani, deși mai târziu, când am început și eu să fiu scoasă în lume, am înțeles că dimensiunile încăperilor din locuința proprietate de stat a unchiului meu, ajuns între timp Președintele României (e drept, un stat nu prea mare, dar destul de cunoscut pe atunci) erau chiar modeste în comparație cu cele în care se „lăfăiau“ alte persoane mai mult sau mai puțin implicate în edificarea socialismului multilateral dezvoltat, risipite prin îndepărtatele județe ale țării.